

UNIVERSITĀTES AVĪZE

P. STUČKAS LATVIJAS VALSTS
UNIVERSITĀTES IZDEVUMS

Iznāk kopš 1989. gada 7. septembra

Nr. 2

1989. GADA 21. SEPTEMBRI

Maksā 2 kap.

Rudens ienesis Universitātes auditorijās nelielu tukšumu — pirmie kursi taču, kā vienmēr, kolhozā. Atceroties pašiem šo sākumu, mums, mazliet (un jau vairāk) vecākajiem, ir interesanti, kā tad viņiem tur, Latvijas plašumos, klājas. Ak tā? Bet mums bija, lūk, šitā... Kādi ir šīgada pirmie? Kādu lādiņu nes sevī — cilvēcisku, gudru, mazliet cinisku vai iedomīgu? Viņi ir pašā sākumā, tikko kopā sanākuši, bet šajās divās kolhoza nedēļās ir radies kopīgais, tikai viņiem raksturīgais — dziesmas, izteicieni, nedarbi...

Tā pamatīgi ar pirmajiem, domāju, iepazīsimies, kad viņi atgriezīsies mājās, bet pagaidām mēģināšu iepazīstināt tik, cik izdevās saprast no viņiem pašai.

Filozofi. Sogad lielu konkursu — pieci cilvēki uz vietas (brr!) — izturējuši. Puiši — vairākumā pēc armijas. Tas iedvēš saturīgumu arī nerātībām, ko filozofi pastrādā. Šķirodami kartupeļus E. Veidenbauma kolhoza šķūnī, caurvējā nosaluši un saslimuši, divas nedēļas sēdēdami pie bezgalīgas kartupeļu kaučzes, apnikuši, tomēr humora sajūtu nezaudējuši, sevi dēvē par Eduarda Veidenbauma nedzimušā dēla Indriķa vārdā nosaukto studentu vienību.

— Par ko filozofējat, filozofi? — jautāju.

— Jebkuras mūsu sarunas neizbēgami noved pie tēmas par seksu. Tā nu tas reiz ir.

Tā kā pastāv uzskats, ka kādam filozofam mācību laikā noteikti lemts sajukt prātā, viņi dzied: «Un tagad es nicinu pasaules lietas...»

Kad Cēsu rajona pirmkursnieku festivālā atskanēja sprādziens un sākās ugunošana, neviens nešaubījās, ka tie ir ķīmiķi. Sogad strādā Oškalna kolhozā, ir sadalīti trīs darba iecirkņos — kartupeļu šķīrotāju un lasītāju, salmu novācēju, varbūt tāpēc nav pagaidām apnikuši ne tik vieglajā darbā.

Kādi esat un būsiet?

— Mums ir labas attiecības ar vietējiem ļaudīm, esam bijuši trijās kartupeļu talkās, kurām sekoja saviesīgas vakariņas, varējām sarīkot arī pankūku balli, tās cepot kaimiņu mājās. Citi vietējie gan saka, ka mēs esam pārāk tieši, pat rupji. Paši mēs vakaros esam aizraušies ar bridža spēli, iekrituši sportiskā azartā. Vēl spriedām par pasaules galu. Nospriedām, ka BŪS.

Bet festivālā ķīmiķi staigāja ar dzelzteni lentītēm, arī puišiem, matos. Tas, lai gaišākas galviņas, lai saulīte tajās spīd. Kas zina, varbūt topošie ķīmiķi patiešām ir gaišākā saulītes viņu

matos, un pasaules gals tik drīz nedraud.

«Se non e' vero e' ben trovato». Ja arī tas nav patiesība, tad tomēr labi izdomāts, saka tie vēsturnieki, kas strādā Jaunpiebalgā un sauc sevi par «Bairīti» (ne jau tāpēc, ka daudz dzertu, vienkārši netālu atrodas alus brūzis). Par savu ēdienkarti viņi saka tā: «No rīta rīsi, pusdienā rīsi, vakarā vairs nerīsi.»

Tie vēsturnieki, kas dzīvo kolhozā «Gatarta», no rītiem modi-

na savu kuratoru, nevis otrādi, un ir secinājuši, ka studentus nevajag mitināt istabās ar plānām sienām, aiz kurām dzīvo citi strādnieki, jo tādos apstākļos pirmkursnieki traucē gan citiem, gan arī paši sev.

Vesturnieki runā par visu ko, arī par bezdarbu, sevi pieskaitot pie potenciālajiem bezdarbniekiem.

Fizmatu skaita ziņā visiespaidīgākā vienība, kurā apvienoti matemātikas un fizikas pedagogi, nosaukusi sevi par «Rūsu».

— Kāpēc tāds nosaukums? — Jo trakāk, jo labāk.

Festivālā par savējiem sacensībās (kurās ieguva pirmās vietas basketbolā un volejbolā, kā arī neskaitāmu daudzumu citu godalgotu vietu, tas nozīmē — arī daudz kliņģeru) viņi blāva: «Slimnīca, slimnīca, āāā». Kāpēc? Jo trakāk, jo labāk. Vai visu studiju laiku tālāk viņi ies ar šo devīzi?

Fizmatu pirmkursnieki katru gadu strādā, neaizmirstot tradīcijas, vienā vietā: fiziķi Taurenē, pedagogi Mārsnēnos...

Toļies mūsu kolēģi žurnālisti iepriekšējos gados, talkā braucot, ir mācējuši izsaukt uguni uz sevi un tagad joko, ka dažā saimniecībā viņi varēs rādīties tikai nākamajā paaudzē.

Taču šogad, jau sākumā atšķirdamies no citiem, jo žurnālistus uzņēma tikai 15, viņi turpina patīkami pārsteigt: Stučkas rajona kolhozā «Odziņa» sen tik čaklus talciniekus neesot redzējuši.

Tā kā turpmāk žurnālistu pirmkursniekiem būs jāraksta par citiem, pašiem paliekot ēnā, tad izmantojam gadījumu, lai iepazīstinātu ar topošajiem kolēģiem. Tāpēc fotogrāfijās redzat tikai un vienīgi žurnālistus. Gan darbā (vidēji) dienā viņi izpilda trīs normas jeb nopelna aptuveni 10 rubļus), arī uz kartupeļu kombaina (meitenes vēl nav uzlikušas darbā neizstājamos respiratorus un aizsargbrilles pret putekļiem). Gan ēdot vakariņas, kuras godam nopelnītas 9 stundas neatliecot muguras no darba. Bet segās ietinušies viņi stāvēja tajā vakarā, kad ciemos, ievērojot tradīciju, bija ieradušies otrkursnieki, kas veica pirmo žurnālistisko iesvaidīšanu, atribūtušai šai procedūrai (arī dāvanas) sameklējot turpat bēniņos.

Pie fizmatu pirmkursniekiem katru gadu dodas āģitbrauciens, kura laikā vecākie kolēģi stāsta, kas ir Universitāte, ko nozīmē studēt tajā utt. Tie ir paši pamati, bet citiem jaunajiem nav pat šī elementārā priekšstata par studēšanu. Viņi tā arī saka: «Skolnieki vairs neesam, jo par sevi jāatbild pašiem, bet kā studenti, arī vēl nejutamies.»

Nu ko, pirmkursnieki, brauciet atpakaļ, lai ienāktu auditorijās un pamazām kļūtu par īstiem studentiem. Nešaubos ne mirkli, ka jūs tādi arī kļūsiat.

INESE VOIKA
MĀRTIŅA TUPIŅA foto

ATSAUCOTIES UZ PUBLICĒTO

Habilitācija un kvalitāte

Esmu strādājis piecās speciālizētās padomēs, kurās aizstāv disertācijas (Universitātē, Lauksaimniecības akadēmijā, Zinātņu akadēmijā, Maskavā). Labi zinu, kādus morālos un fiziskos spēkus no disertanta prasa dokumentu vākšana un pati aizstāvēšana. Tādēļ visumā atbalstu profesora A. Sponas ierosinājumus rakstā «Darbosimies kā suverēna Universitāte!» («UA» 07.09.89.). Tomēr rodas arī zināmas šaubas par to, kā tieši atvieglot habilitāciju.

cilvēku vislabāk var novērtēt tas kolektīvs, kurā viņš strādā, tādēļ daudzpakāpju atestācija nav vajadzīga. Un tomēr... Ja šim apgalvojumam piekritam, tad vispirms būtu jāpārtrauc eksaminācija autoinspekcijā. Piemēram, priekšsēdētājs vai cits priekšnieks vislabāk redz, kā viņa šoferis brauc, tomēr sliktam šoferim, bet «veiklam» cilvēkam tā būtu nesalīdzināmi vieglāk iegūt kārotās tiesības, un mēs uz ielām vairs nebūtu tik droši kā pašreiz.

Atvieglot zinātnisko grādu un nosaukumu iegūšanas procedūru, nekādi nevajadzētu pazemināt zinātniskās prasības šo grādu pretendentiem un līdz ar to Universitātes prestižu.

Zinot vēl joprojām pastāvošo studentu «izvilšanas» sistēmu, nevar piekrist, ka bakalaura grāds jāpiešķir visiem, kas beidz Universitāti. Vēl taču nesen diskutējām par divpakāpju diplomu nepieciešamību! Te būtu iespēja to realizēt. Bakalaura grāds pienāktos tiem absolventiem, kuri jau studiju gados ir nopietni interesējušies par zinātni (teicami kursa darbi, referāti, kāda publikācija, katedras vai fakultātes padomes pozitīvs vērtējums u. tml.) un kuru diplomdarbus Valsts eksāmenu komisija novērtējusi ar atzīmi «teicami». Tad par centību būtu vismaz morāla

atzinība, kamēr materiālās vēl nav. Ja studentu interese par mācību procesu pleaus, pleaus arī bakalauru īpatsvars kopējā absolventu skaitā.

Runājot par maģistra un doktora grādiem, personīgi man līdz šim visnepatīkamāk ir bijis klausīties dažādu priekšnieku disertācijas aizstāvēšanas, sākot no kolhoza priekšsēdētāja līdz valsts komitejas priekšsēdētāja vietniekam. Tādos gadījumos gandrīz vienmēr (ar atsevišķiem izņēmumiem) saprotams, ka daļu darba veikuši padotē. Vai atvieglotas habilitācijas apstākļos uz zinātniskiem nosaukumiem un grādiem vispirms nerausies dažādu rangū vadītāji?

Lai garantētu vienādas prasības neatkarīgi no ienemamā amata, par galveno habilitācijas prasību vajadzētu noteikt publi-

cēto zinātnisko un metodisko darbu skaitu, ņemot vērā to nozīmību. Piemēram, maģistram — pieci publicēti darbi, doktoram — zinātniska monogrāfija, profesoram — mācību grāmata. Par minēto publikāciju skaitu un nozīmību, protams, vēl jādiskutē. Bet viens ir skaidrs: darbu publicēšana prasa noteiktu ieguldījumu un zināmas objektīvas kvalitātes barjeras pārvēršanu. Tādēļ tā ir tieši publicētajiem darbiem ir vislielākā kultūrzinātniskā nozīme.

Neaizmirsīsim, ka Universitātes profesoru un doktoru kvalifikācija un kompetence veidos mūsu Alma mater godu.

OLĢERTS KRASTINŠ,
doktors profesors

PĀRRUNU KĀRTĪBĀ

Nopietnu lēmumu laiks ir pienācis

Universitātes zinātniskā komisija katedra šogad atzīmē 25 darba gadus. Katedras kolektīvs izvērtē paveikto un izstrādā savas darbības pamatprincipus. Šajā sakarībā vēlos iepazīstināt Universitātes sabiedrību ar tām pamatatzīpām, kas paredzamas mūsdienai sabiedrības attīstības sociālpolitiskās teorijas pasniegšanas procesā.

Līdz šim katedra savu darbu pamatā orientēja uz sabiedrības procesa analīzi, akcentējot vēstures kā dabiski vēsturiskā procesa gaitu, t. i., pievēršot uzmanību cilvēces attīstības objektīvajai vai t. s. globālajai loģikai. Šāda vispārsocioloģiskā jeb «metodoloģiskā» pieeja pati par sevi ir nepieciešama, bet kā parāda zinātnes un pasniegšanas prakse, nebūt ne pietiekama. Gribot vai negribot, pasniedzēji bieži vien nonāca normatīvisma vai pat apoloģētikas žņaugos un galarezultātā arī shematismā. Pēdējos gados katedras kolektīvs tā zinātniskā vadītāja profesora M. Ašmaņa vadībā ir daudz darijis, lai novērstu šo situāciju. Šī darba turpinājums jau prasa kardinālas

pārmaiņas mācību procesa strukturālajā izveidē.

No konceptuālā viedokļa mūsdienīga vēstures filozofija paredz dialektiski savienot divus būtiskus sabiedrības attīstības analīzes aspektus: vēstures kā labiski vēsturiskā procesa un vēstures kā «traģēdijas» vai «drāmas», kur cilvēks darbojas ne tikai kā aktieris, bet arī kā autors ar savu apziņu, mērķiem un mūžīgo izvēles problēmu. Tādējādi ideālā variantā objektīvo pasaules attīstības tendenci ekspozīcijai jāiet cauri vēsturei ar tās likločiem, strupceļiem un alternatīvām. Tikai tā acimredzot mēs varēsīm «cilvēciskot» un «humanizēt» teorētisko, sabiedrisko disciplīnu saturu, padarīt tās par reālistiskām un dzīvām. Šāda nostādne objektīvi neļauj pasniedzējam palikt vispārsocioloģiskās teorijas līmenī. Tā prasa savienot šo aspektu ar konkrēti vēsturisko (ģenētisko) likumsakarību atklāšanu, konkrētu sabiedrības funkcionēšanas sociālo, politoloģisko u. c. mehānismu izpēti, iespēju robežās izmantojot empiriskos pētījumus.

Pašreizējā sociāli politiskās teorijas kursa struktūra neļauj realizēt šo uzdevumu, jo tajā relatīvi nelielā laika periodā (apmēram 80 st) ir jāaplūko praktiski visi svarīgākie sabiedrības dzīves aspekti, kas ļauj tiem «tuvināties» labākajā gadījumā tikai no socioloģiskās teorijas augšējo stāvu līmeņa. Katedras perspektīvas saistās ar sekojošu modeli, kam optimālā variantā ir jāapvieno tas pozitīvais, ko mēs esam sasnieguši līdz šim un progresīvākā attīstīto zemju universitāšu pieredze. Praktiski modelis ir orientēts uz pasniedzēju oriģināl-kursu pasniegšanu divos virzienos: sociālajā teorijā un politoloģijā. Visos kursos kā noteikta daļa būs ietverts zināms minimums, kas tematiski ir unificēts visiem studentiem un ietver sevī principiāli svarīgākās tēmas (formāciju jautājumi, sabiedrības sociālā struktūra, politiskā sistēma u. c.), bez kurām students faktiski nemaz nevar ķerties klāt pie mūsdienai sabiedrības analīzes un kurām ir jāstādā pamats jau padziļinātā sociālajai analīzei. Kursa otra daļa (oriģinālādaļa)

būs saistīta jau ar kādas problēmas vai problēmu grupas vispusīgu sociālpolitisku analīzi, ņemot vērā fakultātes specifiku, studentu sagatavotības līmeni, apmācības formas (dienas, vakara, neklātenes), dominējošās sabiedriskās dzīves prioritātes un pasniedzēju zinātniski pētnieciskā darba rezultātus. Oriģinālādaļa paredz arī plašāku pasaules zinātnes sasniegumu izmantošanu. Perspektīvā, apmēram pēc diviem, trim gadiem, jāparedz izvēles princips, t. i., kad students var izvēlēties viņu interesējošo kursu. Pārejas periods ir nepieciešams oriģinālkursu aprobācijai un organizatoriskai sagatavošanai, jo pašreizējais Universitātes darba uzbūves princips vēl neļauj ieviest šo sistēmu. Šobrīd izvēles princips attiecas uz speciāliem, ko katedra piedāvā pamatkursa ietvaros. **Katedras nosaukums šajā kontekstā varētu būt «sociālās» vai «sociālpolitiskās» teorijas katedra. Šis jautājums tiks atrisināts jau septembrī.**

Sis modelis varētu būt pats elastīgākais un galvenais — orientēts uz visu ieinteresēto pušu — studentu, profilējošo katedru, fakultāšu un Universitātes — interešu saskaņošanu kopumā. **Nobeigumā pāris tēzes par valsts eksāmenu marksismā un ļepinismā. Šis jautājums nav**

viennozīmīgs. No vienas puses, ideālā variantā mums ir skaidrs, ka, beidzot Universitāti (nevis tehnoloģisko institūtu), ir jābūt jaunā specialista humanitārās un t. s. politiskās kultūras kompleksam novērtējumam. Tas ir tāda gadījumā, ja mēs saglabājam Universitātes koncepciju, kas ir orientēta uz inteligenta sagatavošanu. No otras puses, reālā prakse rāda, ka eksāmens bieži vien ir ļoti tālu no vēlamās ainas, vērojamas arī farsa tendences. Ņemot vērā pasniedzēju lielās slodzes, varbūt Universitātes kolektīvā (tā kā tas skar praktiski visu intereses) vienlaicīgi ar eksāmena pilnveidošanas projektiem, jāapspriež arī tādi varianti, kad galējo atzīmi izliek, rēķinot vidējo atzīmi no četrām sabiedrisko disciplīnu kursa eksāmenu atzīmēm, atstājot iespēju, ja kāds students vēlas augstāku atzīmi, kārtot eksāmenu valsts komisijas klātbūtnē. Varētu arī fināletapā gatavot referātus kādā no četrām disciplīnām ar attiecīgās katedras ekspertatzi. Protams, iespējami vēl citi varianti. Nav mazsvarīgi šī jautājuma juridiskie (diploma) aspekti. Katrā ziņā viens ir skaidrs — nopietnu un pārdomātu lēmumu laiks ir pienācis.

EINĀRS SEMANIS,
zinātniskā komisija katedras vadītājs, docents

LVU PARTIJAS KOMITEJĀ

LVU partijas komiteja aicina visus Universitātes komunistus apspriest Maskavas partijas kluba iniciatīvu veidot partijas demokrātisko platformu un tādējādi censties panākt, lai PSKP 28. kongress pieņemtu radikālus lēmumus par pašas partijas pārbūvi. Šo iniciatīvu jau atbalstījuši Maskavas Valsts universitātes partijas konference.

Ievietojam nedaudz saīsinātu aicinājuma tekstu, kas pilnībā izsaka tā būtību. Ar Maskavas partijas kluba izstrādāto platformu PSKP 28. kongresam var iepazīties LVU partijas komitejā un pie partijas pirmorganizāciju sekretāriem.

LVU partijas komitejas sekretārs AIVARS ENDZIŅŠ

* * *

Обращение московского партклуба

«Коммунисты за перестройку» ко всем товарищам по партии.

Товарищи! Кризис в партии и обществе продолжает углубляться. Конституционный выход из него может быть найден только тогда, когда демократизация и перестройка придут в самой партии (...).

В ситуации уже произошедшего глубокого размежевания мы призываем тех, кто придерживается

демократических принципов, заявить о себе, сплотиться, создать то, что не противоречит внутрипартийным нормам, — демократическую платформу, и в дальнейшем действовать совместно.

Если Вы, ваши товарищи, ваша партийная организация в целом высказываются за:

— признание советов народных депутатов единственным источником государственной власти, за исключение ст. 6 из Конституции СССР, за политический плюрализм;

— если Вы считаете, что важнейшие элементы демократизации КПСС — это введение прямых, тайных, альтернативных, по платформам выборов делегатов конференций и съездов, а также секретарей всех уровней, радикальное сокращение аппарата и подчинение его партии, поэтапная федерализация партии, создание прессы партийных организаций, а не партийных комитетов;

— если Вы за возвращение морали в партийную и политическую жизнь, за отмену привилегий для любого руководящего работника (...)

ПРИЗЫВАЕМ ВАС ПРИНЯТЬ УЧАСТИЕ В УЧРЕДИТЕЛЬНОЙ КОНФЕРЕНЦИИ ПО СОЗДАНИЮ ДЕМОКРАТИЧЕСКОЙ ПЛАТФОРМЫ В КПСС!

Вступительные экзамены — позади. Но некоторые связанные с ними вопросы все же представляются актуальными. Предлагаем вашему вниманию интервью с ответственным секретарем приемной комиссии, доцентом А. Ригертсом.

— Скажите, а откуда берутся цифры в плане приема студентов: 25 человек, 50?..

— В принципе, конечно, они страшно приблизительны. Никакой службы по учету спроса и предложения у нас нет, потому что предсказывать на пять лет вперед, сколько специалистов такого профиля обязательно потребуются в народном хозяйстве, — это все-таки сложно, это нелегко. Пока все идет по инерции — чаще всего в деканатах каждый год воспроизводят прошлогоднюю цифру приема, а министерство ее утверждает, вот и все.

— И будущих выпускников может не миновать такая забавная безработица — отсутствие работы

по специальности. Выпускнице иньязы зазавидуют: она устроилась корректором в «Авотс!» Одна девочка закончила школу с медалью — теперь она профессиональный химик и моет колбы в лаборатории.

— Ну правильно, нужно меняться, и в нашем вопросе только общественное мнение может помочь. В какой-то мере шаг вперед — система договоров. В этом году мы набрали агрогруппу — Агропром за каждого человека заплатил нам 15 тысяч рублей. Нужен заказчик — тогда и планы станут более реальными. В следующем году, я думаю, 10—15 процентов будут договорниками, остальные (и это 85—90 процентов!) — опять на бюджете. У нас ведь бесплатное образование! А получить место становится все труднее, идут сокращения.

— Ничего, за образование заплатит выпускник своими нервами. Так что

СПЕЦИАЛИСТЫ РЕДКО БЫВАЮТ МОЛОДЫМИ.

Нет, правда. Ведь если бывают, то есть если и устраиваются сразу по специальности, — не верте паспортным данным. Они уже намыкались на много лет вперед. А это старит...

Но вот цифры берутся с неба, никаких социологических рекомендаций, а список приема на отделения с русским языком обучения оказался в этом году раза в три короче другого, латышского.

— Это все опять решалось в деканатах.

— И уже не по инерции. Латыши на своей этнической территории становятся меньшинством. Будем выравнивать ситуацию ко-

личественным ростом латышской интеллигенции?

— Знаете, в Министерстве финансов уже предупредили: им требуются только люди, свободно

владеющие двумя языками. В принципе, нужен один общий поток. Это чисто исторически сложилось — два потока, что в принципе ненормально. Но пока двуязычие не станет реальным, ситуацию нужно сохранять, какая она есть.

— А согласитесь, что станет оно реальным лет этак через пятнадцать — в этом году университет впервые набрал будущих учителей латышского языка в русских школах, и пока они сами доучатся, а потом пока обучат других... А перемены — уже сегодня. На финансово-торговом, при всем при том, что у русских там конкурс всегда был огромный, а у латышей его почти не было, соотношение мест такое: 12 к 88. На дневное отделение филфака набирали 25 русских — и 140 латышей! Кроме тех дневных отделений, где русский поток традиционно отсутствует систфак, геофак, отделение журналистики, я насчитала 16 отделений, подхвативших эту традицию. Что же, количество русских в республике растет, а количество русских школ — уменьшается? Ведь я так понимаю, там уже не нужны не только учителя географии и истории, но и — биологи, математики, химики, преподаватели языков...

Судя по разнице в конкурсах — потеря качества, а также

БЕЗРАБОТИЦА РУССКОМУ ИНТЕЛЛИГЕНТУ В ЛАТВИИ НЕ ГРОЗИТ.

Получила монолог. Я только еще спросила: — Что мне отвечать тем, кто утверждает: теперь в Латвии русскому в вуз практически не поступить?

И услышала: — Основным критерием отбора остается знания, а не национальный признак.

Людмила МЕТЕЛЬСКАЯ.

GAIDOT JUBILEJU

MŪSU VIESIS

Janis V. Klaviņš

un Kornella Universitātes profesors.

Pavisam neparasti, ka profesors Jānis Klaviņš ir arī profesionāls dziedonis bass-baritons, apveltīts ar krāšņu un spēcīgu balsi, kuras nevainojami augstā tehniskā gatavība iejusminājusi ne tikai klaida latviešus gandrīz vai visos pasaules kontinentos. Izcils dziedonis panākums ir 1984. g. Vinē saņemtā Suberta Lielā zelta medaļa par labāko Suberta dziesmu izpildījumu ASV dziedot interpretācijā.

Mūsu mūzikas draugiem būs iespēja basa-baritona Jāņa Klaviņa balsi iepazīt 29. septembra vakarā «Ave Sol» zālē. Koncerta repertuārā iekļautas latviešu komponistu Jāzepa Vītola, Alfrēda Kalniņa, Jāņa Kalniņa, Emīla Dārziņa un Lūcijas Garūtas dziesmas.

Universitātes jubilejas svinību koncertā 30. septembra pēcpusdienā LVU Lielajā aulā paredzēta Jāņa Klaviņa līdzdalība kopā ar korjiem «Juventus» un «Tēvzeme», skandinot Jāzepa Vītola kantāti «Ziemeļblāzma». Šis samērā maz pazīstamais skaņdarbs izpildīts vēsturiskajā Latvijas Augstskolas atklāšanas ceremonijā Latvijas Nacionālajā operā 1919. gada septembrī, kad kantātes baritona partiju dziedājis Ādolfs Kaktiņš.

Jāpiezīmē, ka Jānis Klaviņš studēt sācis mūsu Universitātes Medicīnas fakultātē, bet turpinājis un pabeidzis pēc kara Kīlē. Jau Rīgā iesāktās vokālās studijas Klaviņš turpinājis Lībekā ar uzslavu absolvēdams turienes Mūzikas Akadēmiju un vēlāk papildinājis La Scala operā.

LEONIDS ROZE

AICINĀJUMS

Latvijas vēstures katedra turpina vākt atmiņas, dokumentālos un attēlu materiālus par notikumiem 1940.—1941. gadā Latvijā, Lietuvā un Igaunijā. Visus studentus, mācību spēkus un darbiniekus, visus iedzīvotājus, kuri vēlētos piedalīties šajā darbā vai zin šo notikumu aculieciniekus un saglabājušos vēsturiskos materiālus, lūdzam pieteikties personīgi vai rakstiski Latvijas vēstures katedrā Leņina ielā 32, 3. stāvā 25. istabā pie vec. laborantes I. Gertneres. Tālrunis — 282297.

ATBALSTĪM LATVIJAS VĒSTURES IZPĒTI!
Latvijas vēstures katedras vadītājs profesors HEINRIHS STRODS

PA VĒSTURES TAKĀM

KĀŠKRUSTA ĒNĀ

Mūsu Universitātes vēsture vācu okupācijas gados, pašreiz ir zināma tikai vispārējās līnijās. Jaunus materiālus sniedz Vācijas Federatīvās republikas Federālās arhivs Koblencē (Bundesarchiv), kurā saglabāties Okupēto Austrumu apgabalu valsts ministra A. Rozenberga fonds (12 G), Austrumzemes valsts komisāra A. Lozes fonds (R 98) un Rīgas ģenerālkomisāra Drekslera fonds (R 92). Pabiezā mape ar uzrakstu «Latvijas universitāte 1941.—1945.» (III. līta) stāsta par mūsu Alma Mater likteņiem. Pirmie okupācijas varas rīkojumi, starp citu, uzdeva noskaidrot kara postījumus un stāvokli Universitātē. Vairāku fakultāšu dekāni ziņoja ģenerālkomisāram par stāvokli. Tas viesa cerības, ka Universitāte darbu atjaunos — tādas iespējas bija — mācības spēku korpuss, studenti, telpas, iekārtas, Taču jau

1941. g. 7. oktobrī ģenerālkomisārs Drekslers rakstīja valsts komisāram Lozem un lūdza izlemt Universitātes un Latvijas Lauksaimniecības Akadēmijas likteņus, jo augstskolām esot lieka loma. Ģenerālkomisāram nosūtīja «Priekšlikumu jautājumā par universitāti Rīgā un Lauksaimniecības Akadēmiju Jelgavā». Sajā priekšlikumā bija ieteikts, pirmkārt, Filoloģijas fakultāti likvidēt, bet tās vietā atvērt vācu valodas kursus mācību spēkiem un studentiem. Otrkārt, ģenerālkomisārs domā, ka Universitātes formāla likvidēšana no politiskā viedokļa nav pieņemama. Treškārt, tika ieteikts noteikti slēgt abas Teoloģijas fakultātes. Uz šo priekšlikumu Austrumzemes valsts komisārs 1941. g. 22. okt. atbildēja, ka jautājumu par Universitātes darbību tuvākajā laikā izlems. Ka

stāvētu latviešu tautu pie ģenerālkomisāra.»

Valsts komisārs A. Loze uz ziņojuma apmales uzlicis savu rezolūciju «Loti svarīgi». Tālāk Trampendahs rakstīja: «(Vācu okupācijas) karaspēka iecietības dēļ tiek sagatavota Rīgas Universitātes atvēršana. Universitātes atvēršana nekādā ziņā nedrīkst tikt pieļauta.» Šeit valsts komisārs A. Loze uzlika rezolūciju: «turpmāk nenotikt.» (Fort zumterbleiben). Mums pašreiz nav materiāla par A. Lozes ieteikumiem A. Rozenbergam, taču viņš pilnībā centās īstenot Trampendaha idejas. Šķiet, ka tās nebija tikai Trampendaha domas. 1941. g. rudenī Austrumzemes valsts komisāram pienāca A. Rozenberga rīkojums Nr. 1 (3217), kurā bija vienozīmīgi uzdots: «Visas augstskolas Austrumzemes Valsts komisariātā līdz turpmākām slēgt». Izņēmumu varētu izdarīt attiecībā uz medicīnas, veterinārijas, lauksaimniecības un tehniskajām fakultātēm, kuras var uzsākt darbu.

Rīkojuma ceturtais paragrāfs nākotnē uzdeva paredzēt Austrumzemē šādas augstskolas: 1. Tērbatas universitāti, 2. Rīgas Tehnisko augstskolu, 3. Lauksaimniecības un meliorācijas augstskolu Kauņā. Rīkojums uzdeva klusām sākt gatavot šo augstskolu atvēršanu, arī personāla gatavošanu. Piektais rīkojuma paragrāfs uzdeva: «Slēgt paredzēto universitāšu vai fakultāšu štata mācību spēkus, uzmanīgi atbrīvot» un pieņemt tos kuri ir «politiski un pasaules uzskata ziņā uzticami.»

Universitātes vēsture liecina, ka šis rīkojums tika ļoti precīzi izpildīts. 1942. g. 21. aprīlī apspriedē pie ģenerālkomisāra, lai izvairītos no Latvijas vārda pieminēšanas nolēma mūsu Universitāti augšā minētajā izkropļotajā veidā nosaukt par «Universitāti Rīgā».

Sodien koncentrējot spēkus stājināma un stājiniešu darbības pētīšanai nedrīkstām aizmirst hitleriešus — otru dzirnakmeni. HEINRIHS STRODS

В ДРУГИХ ВУЗАХ

Согласно положению о назначении премий студентам, обучающимся на военной кафедре Рижского политехнического института,

право на получение премий в размере до 50% средней стипендии, установленной Минвузом, имеют отличники военной подготовки, командиры учебных взводов и их заместители;

право на получение премий в размере до 25% средней стипендии имеют студенты, получившие общую индивидуальную оценку по военной подготовке не ниже «хорошо»;

в случае неизрасходования выделенного поощрительного фонда премии могут быть назначены и другим студентам. Преимуществом здесь будут пользоваться прошедшие службу в Республике Афганистан, сироты и оставшиеся без попечения родителей, дети инвалидов войны и инвалидов I и II группы, студенты, имеющие детей.

Вступительные экзамены в Казанском университете принимались по билетам в форме тестирования. Использовалась стобальная система оценки, позволяющая более объективно и дифференцированно оценить уровень подготовленности абитуриентов. Этому же способствовала и «конвейерная система», при которой каждый экзаменатор проверяет лишь часть работы. Коллегиальность оценки снижала вероятность ошибки.

В Петрозаводском университете бывших «афганцев» зачисляли на первый курс вне конкурса.

Для начала — обескураживающее свидетельство преподавателей Московской Духовной Академии: интеллектуальный уровень абитуриентов МГУ выше, чем в их учебном заведении.

А теперь об остальном. Главное при поступлении в семинарию или Академию — собеседование. Обучаются там по четыре года, в Московскую семинарию принимают 400, в Академию — 100 человек. Распорядок дня — строгий, основную часть времени студенты проводят в храме, который является «аудиторий № 1». Все учащиеся находятся на полном обеспечении, кроме того, им выплачивают стипендию: семинаристам — 15—25 рублей, студентам Академии — 20—30 рублей. При Академии имеются регентская школа, где обучают церковному песнопению, и иконописный кружок. Все церкви, семинарии и Академия содержатся на пожертвования верующих. Государство же берет налог с церкви — третью часть дохода.

В Московском университете создан новый факультет — социологии. Ранее при философском факультете существовало лишь отделение, выпустившее за все годы своего существования всего около ста человек. Сейчас на первый курс зачислено более 70 человек, при конкурсе шесть человек на место. В перспективе предполагается организовать еще кафедру политологии и другие, открыть новые лаборатории, в том числе лабораторию социальных проблем молодежи и лабораторию по изучению социальных проблем трудо-

вой деятельности. Планируется открыть также вечернее отделение.

Группы наших студентов, каждая по 15 человек, в перспективе будут ездить в различные университеты США на учебу.

В МГУ состоялась конференция, посвященная проблемам комплексного изучения межнациональных отношений в СССР. Обсуждались возможности использования научной и учебной базы университета для подготовки специалистов в этой области.

На историческом факультете МГУ начала работать небольшая этно-социологическая лаборатория по изучению и прогнозированию межнациональных отношений: по хозрасчетному принципу здесь будут создаваться временные исследовательские коллективы для решения конкретных проблем.

МГУ обратился в Союз кинематографистов СССР с предложением о создании факультета кинематографии. Вопрос изучается.

Пора видео передавать в руки культуротворщиков со специальной подготовкой, — считают в Куйбышевском институте культуры, где начинается подготовка студентов новой специальности — будущих методистов киноvideопропаганды. В учебный план включены курсы истории мирового и советского киноискусства, основы режиссуры,

сценического и операторского мастерства.

В Чечено-Ингушском госуниверситете открыто новое отделение — актерское. Подобного нет ни в одном другом университете страны.

Резко сократился в Иркутском университете курс обучения девушек на военной кафедре. Теперь основное внимание здесь будет уделено освоению медицинских знаний, правилам поведения в экстремальных условиях.

МГУ обратился в Министерство обороны и Госкомитет СССР по народному образованию с предложениями разрешить добровольное посещение занятий по военной подготовке тем студентам, которые уже отслужили действительную;

тельную; пересмотреть программу обучения с целью ее сокращения и сближения с основной специальностью, получаемой в вузе; отменить курс гражданской обороны, а высвободившиеся часы использовать на усиление экологической подготовки.

Исследовательский центр Гособразования СССР по проблемам управления качеством подготовки специалистов объявляет открытый **КОНКУРС**

на лучшую научную работу в области методологии развития университетского образования как составной части цикла исследований по проблеме «Интеллектуальная профессиональная деятельность, высшее образование и общественный прогресс».

В конкурсе могут участвовать как творческие коллективы, так и отдельные ученые. Для поощрения победителей предусмотрен фонд денежных средств в размере 1000 рублей. Лучшие работы будут рекомендованы к изданию в СССР и за рубежом. С авторами лучших работ будут заключены трудовые соглашения на продолжение исследований в 1990 году.

Работы необходимо представить до 25 ноября по адресу: 105318, Москва, Измайловское шоссе, 4. Исследовательский центр по проблемам управления качеством подготовки специалистов.

VĪRU KORIS L(V)U

So materiālu pēc «UA» redakcijas ierosinājuma ir sagatavojuši kādreizējā Universitātes vīru kora (tagadējā Nopelniem bagātā Tautas vīru kora «Tēvzeme») dalībnieki.

Pēdējā laikā mūsu sabiedrībā ir vērojama kāpināta interese par

«tēva un skolotāja speciālās gādības slietam» un iestāties Universitātē, piedalīšanās, t. s., mākslinieciskajā pašdarbībā likās īpaši pagodināša lieta. Cetrdesmito gadu otrajā pusē Universitātē dzima tādi kolektīvi kā vīru un sle-

pašreizējais dziedātājs Visvaldis Staņāns.

1949. g. 23. aprīlī, sakarā ar LVU 30. gadu jubilejas svinībām Universitātes Lielajā aulā notiek pirmais patstāvīgais koncerts, kurā publikas priekšā iziet jau 40 vīru.

Liels kora sastāva pieaugums vērojams 1949. g. rudenī, kad septembrī kori iesaistās daudzi pirmkursnieki no visām fakultātem. No viņiem pašreiz «Tēvzeme» vēl dzied Aļģirts Ezeriņš un Eizens Tišhelzers.

1949. g. rudenī ar labiem panākumiem notiek arī pirmie izbraukuma koncerti citās Latvijas pilsētās — Valmierā un Cēsīs. Koris piedalās svētku koncertā Operas un baleta teātrī.

1949.—1950. gadu mijā notiek kora dirigentu maiņa sakarā ar E. Elksniša pāriešanu citā darbā. Pie kora stūres stājas Krišs Dekis. Viņa vadībā 1950. g. maijā koris viesojās Tukumā un Jelgavā, tomēr par sezonas galveno uzdevumu tika uzskatīta gatavošanās 1950. g. Dziesmu svētkiem. Tas arī godam tika veikts — koris bija Dziesmu svētku dalībnieks un bez tam — dziesmu karā tika izcīnīta II vieta.

1950. g. septembrī kora vadību pārņēma pašreizējais diriģents Haralds Mednis — tagad LPSR Tautas skatuves mākslinieks. H. Medņa vadībā 1950. g. 23. decembrī Universitātes aulā notiek kora otrais patstāvīgais koncerts un šoreiz jau publiku priecēja 105 vīru balsis...

Jānis Pinnis, Inženieru celtniecības fakultātes nodaļa (1951. — 1957. g.):

LVU vīru kori es iestājos pirmajā studiju gada sākumā. Kopš tā laika koris ir kļuvis par manas dzīves nozīmīgu sastāvdaļu. Mazajā aulā, kur notika mūsu mēģinājumi, skaņu valdzinošo efektu papildināja telpas teicamā akustika un smalkie apdāres veidojumi. Toreiz mēģinājumu darbs bija ļoti intensīvs, jo pēc dažiem mēnešiem bija paredzēts pirmais «ārzemju» brauciens — koncerti Tartu un Tallinā. Ievērojot vēl joprojām nepārspēto igauņu vīru kora kultūras autoritāti (G. Ernesakss), var saprast toreizējo koncertu atbildīguma slodzi. To labi saprata gan diriģenti, gan koristi un isā laikā tika paveikts liels darbs.

Palīdzēja arī «lampu drudzis»

pārpildītajā igauņu kora svētnīcā — koncertzālē «Estonija», kur 1951. g. 8. decembrī notika LVU vīru kora koncerts. Zāle sēdēja arī maestro Ernesakss. Koncertam izskanot, publika izsauca kori, un piedevām vēl trīs reizes. Beigās pat pietrūka ko dziedāt, jo negribējām atkārtoties. Tad riskējām ar vēl «nenoslīpēto» spēņu tautas dziesmu, pie kam aizgūtu no Ernesaksa kora repertuāra. Taču arī tā izsauca sajūsmas pilnus aplausus. Pēc koncerta mūs sveica igauņu kora delegācijas. Ziedi, kas bija tikai divās krāsās, noklāja proscēniju no mums līdz pat publikai. Sākumā visai atturīgi Tallinas filharmonijas pārstāvji tagad lūdz koncertu atkārtot, bet mēs bijām spiesti atteikties... Tālāk sekoja maltīte un, protams, arī kopēja dziedāšana ar mūsu šefu kori restorānā «Glorija», pie kura durvju stikla savus degunus bāza un placināja iekšā tikt nevarošs kara flotes virsnieku pulks...

Otrā dienā mūs jau gaidīja Tartu universitātē, kuras aulā vakarā bija paredzēts koncerts.

(Turpinājums sekos)

1954. gada 26. decembris. LVU aulā E. Dārziņam veltīts koncerts.

visu bijušo. Iespējams, ka šis materiāls palīdzēs noskaidrot Universitātes sabiedrisko domu par virsrakstā ietverto jēdzienu un varbūt arī palīdzēs noteikt kādu pieturas zīmi (punktu, jautājumu, vai izsaukēju) tagad būtu labāk aiz tā likt.

Pēc mums visiem tik pazīstamā paņēmiena, ka normāla (pareiza) dzīve Latvijā visās jomās (tātad arī Universitātē) sākās tikai pēc otrā pasaules kara, iznāk, ka studentu sabiedriskās aktivitātes, t. s., māksliniecisko pašdarbību ieskaitot, veidojās tieši šajā laikā.

Tai latviešu jaunatnes daļai, kam izdevās izkļūt sveikā caur

viešu kori, deju kolektīvs «Dancis» un citi.

Eizens Tišhelzers, Bioloģijas fakultāte. Kori bija no 1949. g. — 57. g.:

1948. gadā Universitātē diriģenta Edgara Elksniša vadībā darbojās mūsu dubultkvartets. Tā kā dziedāģribētāju skaits Universitātē bija liels, radās doma organizēt kori. 1948. g. rudenī uz dubultkvarteta bāzes sāka veidoties LVU vīru koris. No pirmā sastāva pašreiz «Tēvzeme» vēl dzied Jānis Porietis un Zigfrīds Kravalis. Edgara Elksniša vadībā koris sāka intensīvi strādāt un jau 1949. g. 26. februārī notika pirmā uzstāšanās Rīgas industriālā politehnikuma zālē. Tiesa, kora sastāvs vēl bija neliels — uz skatuves kāpa 17 vīri. Pēc šī koncerta kora rindas papildināja arī grupa politehnikuma audzēkņu, vēlāko LVU studentu, to skaitā arī «Tēvzemes»

SPORTS

Šurp grāmatas un... sporta čības!

Vēl nesen domāju — varbūt tiešām sava taisnība tiem studentiem, kuri apgalvoja, ka sports Universitātē domāts tikai izredzētajiem, trenētajiem un mums, «vienkāršajiem ierindniekiem», sporta laukumā nav ko akstīties. Bet fakultātes rīkotie pasākumi, ja arī bija, tad visai

reti, turklāt vēl neizdevīgā laikā un vietā.

Tajā pašā laikā arī tie izcille čempioni nemaz nebija stāvā sajūsmā par kaut kādiem vietējiem Universitātes mačiem, un grūti viņiem ko pārnest.

Bet pēc iepazīšanās ar jaunajiem nolikumiem par Universitā-

tes masu sporta pasākumiem 1989.—1990. m. gadā es neticētu nevienam tamlīdzīgam iebildumam. Ja nu kāds būs neapmierināts, pats vainīgs, ka ir tāds vārgulis vai izlepis censonis. Lai kāds nesūdzētos par informācijas trūkumu (kaut arī katras fakultātes fizkolektīva vadītāji, atbildīgie pasniedzēji to vēl ne reizi vien atgādina), īsumā par šī gada sacensību būtību.

Visi mači notiek no 1989. gada 1. septembra līdz 1990. gada 1. jūnijam LVU sporta bāzēs un Rīgas apkārtnē. Viens virziens — LVU «Lielās Balvas» izcīnā, vairāk domāts tautas sporta cienītājiem. Tajā drīkst piedalīties ne tikai klātienē nodaļas studenti un klātienē aspiranti (kā katru gadu), bet arī štata pasniedzēji un darbinieki. Manprāt, aizraujošākie šajā balvas izcīnā ir 8 sacensību posmi (tik vērtēti arī citi pasākumi), par tiem sīkāk. Tātad 1. — **Vieglatlētikas diena.** Sacensības notiek septembra pēdējā nedēļā šādās disciplīnās: dubultā zviedru stafete, tāllēkšana no vietas, lodes mešana no apakšas uz priekšu, komandu skrējieni. Katra fakultāte drīkst piedalīties ar nelierežotu komandu skaitu kā sieviešu, tā vīriešu grupā (komandas sastāvā 8 sievietes vai 8 vīrieši). 2. — **Sporta spēļu diena.** 19. novembrī jūs varat sacensties basketbola, švambola un galda tenisa zibensturnīrā. 3. — **Sporta spēļu diena.** Tās programma (10. decembrī) rokas bumbas un badmintona zibensturnīrs, kā arī šautriņu mešana mērķī (DARTI). 4. — **Sporta spēļu diena.** Volejbola zibensturnīrs, švambola un galda tenisa turnīri dubultspēlēs — tas viss 18. martā. 5. — **Minifutbola zibensturnīrs** — 22. aprīlī kā sievietes, tā vīriešu komandām. 6. — **Ziemas sporta veidu dienas pro-**

grammā distanču slēpošana un jautrības stafete. 7. — **LVU masu skrējieni** notiks oktobrī. Distance — 14 km, turklāt vērtēs arī katru noskrieto apli (2 km). 8. — **Tūristu salidojuma programma** (maijā): kājnieku tūrisms, orientēšanās un ūdens tūrisma sacensības, velotūrisms un ģimeņu tūrisms.

Par LVU «Lielo Balvu» cīnīsies ne tikai fakultātes. Šis izcīņas ietvaros notiks arī individuālais konkurss par LVU meistara nosaukumu. To var izcīnīt jebkurš dienas nodaļas students, kas piedalījies 5 sacensību posmos un ieguvis lielāko punktu summu individuālajos sporta veidos (no tiem obligātie veidi — slēpošana vai kross). Pavisam piešķirs sešus godpilnos nosaukumus kā studentēm, tā studentiem.

Tišām nerunāšu par uzvarētāju apbalvošanu, jo tas jau katram skaidrs — bešā neviens nepaliks. Naudas prēmija, balva, nozīmīte, ārzemju brauciens vai personiskais rekords — viss pašu rokās.

Paralēli šiem masu pasākumiem notiks arī LVU atklātais čempionāts atsevišķos sporta veidos. Līdzās ikgadējam sacensībām basketbolā, volejbolā, rokasbumbā, futbolā, vieglatlētikā, orientēšanās sportā, slēpošanā, krosā, šahā un galda tenisā notiks arī skeitborda, ķīnas sporta veidu un sieviešu futbola sacensības. Sporta spēlēs fakultātes var piedalīties ar nelierežotu komandu skaitu, savukārt individuālajos sporta veidos ieskaitu skaits visiem vienāds (izņemot vieglatlētiķu).

Katrā sporta veidā tiks noteikta labākā komanda un uzvarētāji individuālajā vērtējumā, kā arī LVU trīs populārākie sportisti un sportistes. Sporta veidu sekcijas

Pārpildītajā zālē pirmajā rindā sēdēja universitātes vadība, bet visur citur — balkonā, arī alzmugurē vīrs mums, drūzmējās klausītāji(jas). Koncerts, vismaz mums tā sākumā likās, vairs neizdevās tik spoži kā Tallinā, taču jau pēc dažām dziesmām (pirmā bija kantāte par Stajinu) publika kļuva ļoti atsaucīga un sāka pieprasīt atkārtojumus. Un rezultāts bija pat daudz labāks nekā bijām cerējuši.

Tā savā pirmajā «ārzemju» turnejā guvām patiesi spožus panākumus. Pat šķiet, ka koncerts Tallinā jau bija zināma virsotne, ko vēlākajos gados nemaz nebija viegli sasniegt.

Toreiz Igaunijā pavadītās dažas dienas likās kā patīkami satraucošs sapnis — pašizlīdzības, cēlas draudzības un gandarījuma jūtu caurvīts. Mēdz jau arī teikt, ka jaunībā pat zāle liekoties jāzāka, taču šie iespaidi, šķērsojot igauņu zemes robežu, vēl tagad liek man iekšēji nevilus nodrebēt...

labākajiem sola ievērojamas godalgas.

Es, protams, visai mudīgi pārskrēju pāri visām novitātēm, kas saistītas ar sportu šajā mācību gadā. Bet tāpēc jau mēs esam studenti, lai paši interesētos, meklētu, piedalītos un cīnītos par visām iespējamajām uzvarām, balvām un goda nosaukumiem. Un neaizmirstu, ka Latvijai būs nepieciešama fiziski un garīgi stipra tauta.

**Uz drīzu tikšanos cerot —
DITA STRAUSA**

USU!

LVU Studentu centrā ar 4. oktobri atkal darbosies Ušu vingrošanas grupas bērniem: tiem, kuri ir 4 līdz 7 gadus veci un tiem, kuri vecāki par septiņiem gadiem.

Nodarbības notiks trešdienās vakarpusē un sestdienās pa dienu Padomju bulvārī 5.

Visus darboties gribošos bērnu vecākus gaidām LVU Studentu centrā — Raiņa bulvārī 19, 12. telpā, telefons 229738.

PAZIŅOJUMS

Ja vēlies kļūt par LVU meistar, tad nāc 27. septembrī uz «Daugavas» stadionu plkst. 17.00., lai piedalītos:

- tāllēkšanā no vietas,
- lodes mešanā (uz priekšut),
- Nāc arī palīdzēt savai fakultātei gūt punktus Lielās balvas izcīnā:
- komandu skrējienā (meitenēm — 1200 m, zēniem — 2000 m),
- mazajā zviedru stafetē.

Ar sacensību nolikumu vari iepazīties pie fakultātes fizkolektīva šefa vai sporta klubā.

P. S. Neaizmirsti paņemt līdzi sportošanai nepieciešamo apģērbu!

Redaktors A. JANSONS

Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības RA «Poligrāfists» 4. cehā, 226700, Rīgā, Akas ielā 5/7. Tirāža 1500 eks., augstspiede. Redakcijas adrese: pasta indekss 226098, Raiņa bulv. 19, 121. ist., 3. stāvā, tālr. 222944.

«Universitātes avīze» («Университетская газета»), издание Латвийского ордена Трудового Красного Знамени государственного университета им. П. Стучки. А-812 JT 07459. На латышском и русском языках. Адрес редакции: 226098, г. Рига, бульв. Райниса, 19, 3 этаж, комната 121. Телефон 222944.